విశాలాంధ్ర దినపత్రిక, 1994

తెరవెనుక

కొండల వెనుకనుండి ఉదయించిన చంద్రుడు, చంద్రుడిలా కాక ఆకాశంలో నిరాధారంగా తేలుతున్న గుండ్రని లైట్ డోమ్‌లా కనిపిస్తున్నాడు.

కొండల మధ్యనున్న లోయ, లోయలా కాక వెన్నెల నిండిన గిన్నెలా కనిపిస్తోంది.

ఓ కొండ మీద వున్న గెస్ట్‌హౌస్ వెనక ఆవరణలో కూర్చుని చూస్తున్నాడు శ్రీధరరావు.

కొండకి కిందున్న పట్టణానికి ఆఫీసు పనిమీద వచ్చాడు శ్రీధరరావు వారం రోజుల క్రితం. అతనికి ముందు రోజే ఆఫీసు పని అయిపోయింది. వారం రోజులు భార్యా పిల్లలకి దూరంగా ఉన్న తర్వాత తొందరగా ఊరెళ్ళిపోవాలనిపించింది. కానీ తిరిగి ఊరెళ్ళేందుకు రైలు రిజర్వేషను మర్నాటికి కానీ దొరకలేదు. ఆ ఒక్క రోజూ కొండపై గడుపుదామనుకుని పైకి వచ్చాడు.

వేసవికాలం సాయంత్రం కొండమీద చల్లగా, హాయిగా వుంది. రాత్రయ్యే కొద్దీ చలిగా తయారవుతోంది. శ్రీధరరావుకిది కొత్త అనుభవం. ఈ అనుభవాన్ని భార్యా పిల్లలతో పంచుకొంటే బావుండేదనిపిస్తోంది అతనికి.

అందాన్ని అనుభవించడంలో కన్నా అనుభవిస్తున్నామన్న, ఆలోచనలోనూ, అనుభవించామని చెప్పుకోడంలోనూ ఆనందాన్ని అనుభవిస్తారు చాలామంది, చాలాసార్లు. పరిసరాలతో తాదాత్మ్యం చెంది ఆనందించటం అందరికీ అన్ని సమయాలలోనూ జరగదు. శ్రీధరరావు కూడా అలాంటి తాదాత్మ్యంలో లేడు. ఉన్నానన్న భ్రమలో కూడా లేడు. ఆ పరిసరాలలో, భార్యతో కలిసి గడిపితే బావుంటుందన్న ఆలోచనలోని ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నాడు.

వారం రోజులు తన వాళ్ళకి దూరంగా ఉండాల్సి రావడం చాలా అరుదుగా జరుగుతుంటుంది. ఉద్యోగరీత్యా ఎక్కువ టూర్లకి వెళ్ళాల్సిన అవసరం లేదతనికి. పెళ్ళయిన కొత్తలో, తనదంటూ ఒక కుటుంబాన్ని తన మనస్సులో కల్పించుకోడానికి ముందు, అతని భార్య తనదైన తన తల్లిదండ్రుల ఇంటికి ఎక్కువసార్లు వెళ్ళి వస్తూండేది. పెళ్ళయిన కొన్నేళ్ళకి తనకి పిల్లలు పుట్టి తనదైన కుటుంబాన్ని తాను

నిర్మించుకున్నాక ఎక్కువగా వెళ్ళడం లేదక్కడికి.

పెళ్ళవడానికి ముందు ఒంటరిగా వుండడం కష్టంగా వుండేది కాదు శ్రీధరరావుకి. తల్లిదండ్రులకి దూరంగా వుండడంతో ఎక్కువ ఒంటరితనం అనుభవించలేదు కానీ - భార్యనుండి దూరంగా వున్నపుడు బాగా ఒంటరితనం అనుభవిస్తున్నాడతను.

అలాంటి సమయాలలో కాలక్షేపం చేసేందుకు శ్రీధరరావుకి మందు అలవాటుకానీ, మగువ అలవాటు కానీ లేవు. అలాంటి అవసరం కానీ అవకాశం కానీ శ్రీధరరావుకి కలగలేదింతవరకూ.

శ్రీధరరావు చంద్రుడినీ, కొండలనీ, లోయనీ కళ్ళతోనూ - ఆ పరిసరాల్లో తన భార్యా పిల్లలతో తిరుగుతున్న దృశ్యాన్ని మనస్సులోనూ చూస్తున్నాడు.

తనూ, తన భార్య, తన పిల్లలూ, తన ఉద్యోగం ఈ పరిధిలోనే వుంటాయి శ్రీధరరావు ఆలోచనలు సామాన్యంగా.

"భోంచేస్తారా?" అన్న ప్రశ్న శ్రీధరరావుని ఆ ఆలోచనల్లోంచి పరిసరాల్లోకి తీసుకొచ్చింది.

"ఈ ఊరు బాగుందోయ్- ఎంతసేపు నడిచినా అలసట వుండదు. ఎంత సమయం గడిచినా ఆకలవదు" అన్నాడు శ్రీధరరావు.

సమాధానంగా నవ్వాడు సుధాకర్.

సుధాకర్ ఆ గెస్టు హౌస్‌కి మేనేజర్. పేరుకి మేనేజర్ కానీ, అతను చేస్తున్నది వాచ్‌మన్ పని. ఆ గెస్ట్‌హౌస్ శ్రీధరరావు పనిచేస్తున్న కంపెనీ యజమానిది. అప్పుడప్పుడు తన కుటుంబంతో వచ్చి వుండేందుకు కట్టించుకున్నాడతను. ఆ కంపెనీలో పనిచేస్తున్న ఎవరైనా అటు పక్క పనిమీద వస్తే ఆ గెస్టు హౌస్‌లో వుండొచ్చు. శ్రీధరరావు అలానే వుంటున్నాడు.

సుధాకర్ భార్య అక్కడ వుంటున్న వాళ్ళకి వండిపెడుతుంది.

"నాకెందుకో ఏమీ తినాలని లేదు" అన్నాడు శ్రీధరరావు కుర్చీలోంచి లేవకుండానే.

"ఒంట్లో కులాసాగానే వుందికదా?" అని అడిగాడు సుధాకర్.

"అనారోగ్యం ఏమీ లేదు. మధ్యాహ్నం కొండమీదకి రావడానికి ముందు బాగా భోంచేసి వచ్చాను. అందుకని ఆకలిలేదు"

"పోనీ పళ్ళూ, పాలూ ఏవయినా తీసుకుంటారా?"

"తీసుకురా - ఇక్కడే తిని, తాగుతాను" అన్నాడు శ్రీధరరావు. లోపలకెళ్ళి నాలుగు అరటిపళ్ళూ, పాలూ తీసుకొచ్చాడు సుధాకర్. పళ్ళు తినడం మొదలెట్టాడు శ్రీధరరావు.

దూరంగా నిల్చున్నాడు సుధాకర్.

"ఎంతకాలంగా వుంటున్నావిక్కడ?" అని అడిగాడు శ్రీధరరావు సుధాకర్‌ని.

"నాలుగేళ్ళనుండి?"

"ఈ కొండమీద నీకేంటి కాలక్షేపం?"

"నేనేం ఒక్కడినే లేను - మా ఆవిడుంది" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ సుధాకర్.

"పిల్లలా?" అని అడిగాడు శ్రీధరరావు. సుధాకర్ వయస్సుని అంచనా వేసేందుకు ప్రయత్నిస్తూ.

"అదేనండీ మా బెంగ. పెళ్ళయి ఆరేళ్ళవుతోంది. ఇంకా పిల్లలు లేరు మాకు" అన్నాడు సుధాకర్.

అతని తెలుగు ఉచ్చారణ స్పష్టంగా ఉంది. ఆమాటే అన్నాడు శ్రీధరరావు సుధాకర్‌తో. సమాధానంగా సుధాకర్ -

"మాదసలు ఏలూరండీ, బి.ఏ. చదువుతూండేవాడిని. అప్పుడో అమ్మాయితో పరిచయమైంది. ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళాడ్డానికి ఇంట్లోంచి వచ్చేయాల్సి వచ్చింది. తరువాత చదువుసాగలేదు. నేనిలా వాచ్‌మెన్‌లాంటి మేనేజర్ ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. ఆ అమ్మాయి అదే మా ఆవిడ వంటపని చేస్తోంది. బాగానే సాగుతోంది మా జీవితం" అన్నాడు.

"ఆఫీసు వాళ్ళు జీతం బాగా యిస్తారా?"

"ఫరవాలేదు. ఈ పనే కాకుండా మేం యిక్కడ వేరే ఏవయినా చిన్న చిన్న పనులు చేస్తుంటాం. ఇక్కడుండి వెళ్తున్నవాళ్ళు కూడా ఏదో కొంత యిస్తుంటారు. బాగానే వుంటుంది సంపాదన."

"అద్దె లేకుండా ఇంత పెద్ద ఇంట్లో వుంటున్నారు. ఎవ్వరూ లేనప్పుడు టెంపరరీగా అద్దెకిస్తూంటారా?" అని అడిగాడు శ్రీధరరావు.

నవ్వేశాడు సుధాకర్.

"ఏంటి ఆ నవ్వుకి అర్థం? నేనేం బాస్‌కి చెప్పనులే" అన్నాడు శ్రీధరరావు మళ్ళీ.

సుధాకర్ మాట్లాడలేదు.

పళ్ళు తినడం పూర్తిచేసి పాలు తాగడం మొదలెట్టాడు శ్రీధరరావు.

"ఈ రోజు రాత్రికిందున్న పట్నంలో పనుంది" అన్నాడు సుధాకర్.

"మరి-" అని ఆగిపోయాడు శ్రీధరరావు.

"నేనే వెళ్తున్నాను, మా ఆవిడ యిక్కడే వుంటోంది. మీకేం ఫరవాలేదు" అన్నాడు సుధాకర్.

"కిందకి వెళ్ళడం ఎలా?" అన్నాడు శ్రీధరరావు ఖాళీగ్లాసు కింద పెడుతూ.

"రాత్రి పది దాకా బస్సులున్నాయి. మళ్ళీ అరింటికి మొదలు" అన్నాడు సుధాకర్ గ్లాసునీ, అరటిపండు తొక్కలనీ తీస్తూ.

బి.ఎ. చదువుతూ ఆపేసానన్న అతని మాటలు గుర్తొచ్చాయి శ్రీధరరావుకి.

"నేనింక వెళ్తాను. ఏమీ అనుకోకండి. మీ గదిలో మంచినీళ్ళు పెట్టాను. మామూలుగా ఇంక అవసరాలేం వుండకపోవచ్చును. మీకేదన్నా అవసరమైతే మాత్రం మొహమాట పడకుండా ఆ ఆవిడనడగండి. మీరు పడుకున్న గదికి పక్క గదిలోనే పడుక్కుంటుందావిడ" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు సుధాకర్.

అక్కడే కూర్చున్నాడు శ్రీధరరావు. ఏమీ ఆలోచించకుండా ఊరికే కూర్చోడం కష్టం. శ్రీధరరావు ఆలోచిస్తున్నాడు.

ప్రేమించిన అమ్మాయికోసం ఇల్లొదిలి వచ్చేశాడుట సుధాకర్.

ఆ అమ్మాయి కూడా అంతేనేమో. తన వాళ్ళని వదలి వచ్చేసుంటుంది. ఆరేళ్ళ క్రితం బి.ఏ. చదువుతూ పెళ్ళి చేసుకున్నానంటున్నాడు. అంతే పాతిక సంవత్సరాలు పైన వుండవు సుధాకర్‌కి. ఆ అమ్మాయి వయస్సు సుమారుగా అంతే వుండి వుండొచ్చు.

సుధాకర్ బావున్నాడు. సుధాకర్ ప్రేమించిన ఆ అమ్మాయి కూడా అందంగా వుండి వుండచ్చు. అలాగని నిశ్చయంగా అనుకోలేం. ప్రేమకు అందం అంత ముఖ్యం కాదు.

ఎవరు ఎవరినెందుకు ప్రేమిస్తారో తెలియదు. ఓ వయస్సులో అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ ఒకరంటే ఒకరికి సహజంగా వుండే ఆకర్షణని ప్రేమ అని అనుకుంటారు. ఓ వయస్సు దాటాక అది ప్రేమ కాదనీ ఆకర్షణ అనీ తెలుస్తుంది. ఈలోగా ఇద్దరి మధ్య ఓరకమైన ప్రేమ కలగచ్చు. అలా కలిగితే కలిసి సుఖంగా వుండగలుగుతారు. ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్న వీళ్ళిద్దరూ సుఖంగా వున్నారో లేదో తెలియదు.

ఈ ఆలోచనల్లోంచి నెమ్మదిగా తేరుకుంటూ టైం చూశాడు. పదిన్నరయింది.

ఇంక పడుకుందామని లోపలికి నడిచాడు.

కారిడార్‌కి ఒక పక్క వంటిల్లు, భోజనాల గదీ వున్నాయి. మరో ప్రక్క రెండు గదులున్నాయి. మొదటి గదిలో తన సామానుంది. అంటే రెండో గదిలో ఆ అమ్మాయి పడుకునుంటుంది.

కారిడార్‌లో నీలంరంగు దీపం వెలుగుతోంది. అన్ని గదులు తలుపులు తీసే వున్నాయి. అతనికి ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది. సుధాకర్ భార్య పడుకున్న గది తలుపు కూడా తీసేవుంది. తలుపుకి నీలంరంగు తెర వేలాడుతోంది. లోపల కూడా చిన్నదీపం

వెలుగుతున్నట్లుంది. గదిలోపలి నుండి ఏ అలికిడీ లేదు. ఆ అమ్మాయి పడుకుని వుండవచ్చునని అనుకుంటూ తన గదిలోకి నడిచాడు శ్రీధరరావు.

మంచినీళ్ళు తాగి పెద్ద దీపం ఆర్పేసి బెడ్‌లైట్ తీసుకుని మంచంమీద పడుకున్నాడతను.

పక్కగది ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి.

తను పడుకున్న గదికీ, పక్కగదికీ మధ్య తలుపుల అడ్డం లేదు. ఆ గదిలో ఆ అమ్మాయి నిద్రపోతోంది. నిజానికి నిద్రపోతోందో లేదో తెలియదు, అలికిడి లేదు కాబట్టి నిద్రపోతోందనుకోవాలి.

అయితే ఆ అమ్మాయి గది తలుపులు ఎందుకు వేసుకోలేదో తెలియడం లేదు. పక్కమీద ఊరికే పడుకునుండగా నిద్ర పట్టేసిందేమో. మెలకువ వచ్చినపుడు లేచి తలుపులు వేసుకుంటుందేమో. గది లోపల చిన్న దీపం మాత్రం వుంది.

తన భర్త లేని సమయంలో తక్కిన ఇళ్ళకి దూరంగా విసిరెయ్యబడ్డటున్న ఓ గెస్ట్‌హౌస్‌లో ఇంకో మగాడు పడుకుంటాడని తెలిసి కూడా ఈ అమ్మాయి తన గది తలుపులు వేసుకోకుండా పడుకోడం చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందతనికి.

ఎవ్వరూ ఏమీ చెయ్యరన్న నమ్మకం ఎక్కువైనా వుండి వుండాలి. లేదా ఎవ్వరూ ఏమీ చెయ్యరని అనుకునే అమాయకురాలైనా అయి వుండాలి. అంత అమాయకురాలు అయ్యుండకపోవచ్చును. అసలా అమ్మాయి గురించి తనకేమీ తెలియదు. అయినా ఆ అమ్మాయి ఆలోచనలే వస్తున్నాయి తన బుర్రలోకి.

గెస్ట్‌హౌస్ పైన గదులున్నాయి. ఆ అమ్మాయి పైనున్న గదుల్లో పడుకోకుండా కింద తన పక్కనున్న గదిలోనే ఎందుకు పడుకుందో? పైన విడిగా పడుకుందుకు భయమయి ఉండవచ్చు. అసలందుకే తలుపులు తీసుకుని పడుకుందేమో. తలుపులు వేసుకుని పడుకుందుకు భయమేమో.

భయం రెండు రకాలుగానూ వుంటుంది. కొందరికి తలుపులు వేసుకోడం భయంగా వుంటుంది. కొందరికి తీసుకుందుకు భయంగా వుంటుంది. తన భార్యకి తలుపులు తీసుకుని పడుకోడానికి భయం. ఈ అమ్మాయికి వేసుకుని పడుకోడం భయమయి వుంటుంది.

ఆ భయం ఎంత తీవ్రమైనదై వుంటుందంటే, ఇంకో మగాడు తన్నేదన్నా చేస్తాడన్న భయాన్ని మించినదై వుంటుంది.

ఇంకో మగాడు తన్నేదన్నా చేస్తాడన్న భయం లేదేమో ఈ అమ్మాయికి. బాగా వయస్సు మీరినా, అంద వికారంగా వున్నా ఆడవాళ్ళకి ఈ భయం వుండకపోవచ్చు.

ఈ అమ్మాయికి పాతికేళ్లకి మించి వుండవు. ఇంక అందంగా వుంటుందో లేదో తెలియదు.

మధ్యాహ్నం ఈ గెస్ట్‌హౌస్‌కి వచ్చినప్పట్నుంచి తను ఈ అమ్మాయిని చూళ్ళేదు. రాత్రి భోంచేసి ఉంటే భోజనాల గదిలో వడ్డించి వుండేదేమో. తను భోంచెయ్యలేదు. ఈ అమ్మాయిని చూడ్డం కోసమైనా భోంచేసి వుండాల్సింది. ఈ రాత్రి ఇలా పడుకోవాల్సి వస్తుందని అప్పటికి తనకి తెలియదు.

ఆ అమ్మాయి ఎలాగుంటుందోనన్న కుతూహలం పెరగసాగింది శ్రీధరరావులో. లేచి పక్క గది దగ్గరికెళ్ళి తెర తీసి చూస్తే ఆ అమ్మాయి కనిపిస్తుంది. లోపల చిన్నదీపం వెలుగుతోంది. ఆ అమ్మాయి మరీ స్పష్టంగా కనిపించకపోయినా, అందంగా ఉందో లేదో తెలియవచ్చు. లేచి వెళ్ళి తెర తీద్దామనుకున్నాడు కానీ...

చిన్నతనం నుండి తనలో పెరిగిన సంస్కారం అడ్డొచ్చింది శ్రీధర్‌రావుకి. ఒంటరిగా పడుకుని వున్న పరాయి స్త్రీ గదిలోకి తొంగి చూడ్డం సభ్యత కాదనిపించింది.

తనలో ఆ అమ్మాయంటే ఎందుకంత కుతూహలం కలుగుతోందా అని అనిపించసాగింది. శ్రీధరరావుకి. తనలో ఏదో ఒక మూల ఆ అమ్మాయంటే ఒక ఆకర్షణ కలుగుతోందేమోనన్న అనుమానం కలుగసాగింది. అసలు చూడని అమ్మాయి మీద ఆకర్షణ కలుగుతుందా? కలుగచ్చు. స్త్రీ పురుషుల మధ్య ఆకర్షణ సహజం. ఇంకెవ్వరూ లేని ఒంటరితనంలో ఆడా మగా మధ్య ఆకర్షణ కలగవచ్చు.

ఆ అమ్మాయంటే తనకి ఆకర్షణ కలుగుతోందన్న భావాన్ని అంగీకరించ లేకపోతున్నాడు శ్రీధరరావు. అతనికి భార్యా, పిల్లలున్నారు. తన భార్యతో తప్ప ఇంకో స్త్రీతో అతని కింత వరకూ సంబంధం లేదు. ఆఫీసులో అమ్మాయిలతో పని చేస్తున్నా అది అఫిషియల్ రిలేషన్ షిప్ కానీ మేన్ – ఉమెన్ రిలేషన్ షిప్ కాదు.

అయితే ఈ రోజు గెస్ట్‌హౌస్‌లో పడుకునుండగా, పక్కగది తలుపులు వేసుకోకుండా పడుకుని వున్న అపరిచిత అమ్మాయి గురించి ప్రత్యేకమైన ఆలోచనలు కలుగుతున్నాయి.

ఆ ఆలోచనల్లో శ్రీధరరావుకి నిద్రపట్టడం లేదు. అసలు కళ్ళు మూతలు పడ్డం లేదు.

పక్క గదిలోంచి ఏ అలికిడీ లేదు.

ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి పక్క గదిలో వుందా? పక్క గదిలో పడుకోలేదోమో? మేడ పైన గదిలో పడుకుందేమో. సుధాకర్ పక్క గదిలో పడుకునుంటుందని చెప్పాడు. అయితే ఆ అమ్మాయి పడుకోలేదేమో.

లేచి గది తలుపులకున్న తెర తీసి చూస్తే కానీ తెలియదు. అంటే లేచి తెర తీసి చూడాలి.

ఒకవేళ తను తెర తీసి చూసేసరికి ఆ అమ్మాయి ఆ గదిలోనే మెలకువగా వుండి తన్ని చూసి ఏం కావలని అడిగితే ఏం చెయ్యాలి? మంచినీళ్ళు కావాలని అడగవచ్చు కానీ, సుధాకర్ తన గదిలో మంచినీళ్ళు పెట్టి వెళ్ళాడు.

ఏదయినా అవసరం అయితే సుధాకర్ తన భార్యని అడగమన్నాడు. ముందు తనో అవసరం సృష్టించుకోవాలి. రాత్రి తనకేం అవసరాలు వుంటాయి?

ఏ తలనొప్పి లాంటిదో వస్తే మందు కావాలంటే అడగవచ్చు. అయితే తనకి ప్రస్తుతం నొప్పూ లేమీ లేవు. అయితే తలనొప్పి వచ్చిందని అబద్ధం చెప్పవచ్చు.

అబద్ధం ఆడడం తప్పా, కాదా అన్న ప్రశ్నకి సమాధానం వెతకడం కష్టమని శ్రీధరరావుకి తెలుసు. కొన్ని సమయాలలో అబద్ధం చెప్పడం నిజం చెప్పడం కన్నా ఉపయోగకరంగా వుంటుంది. చెప్పే వాళ్ళకే కాకుండా, విన్న వాళ్ళకి కూడా. అయితే స్వార్థ చింతనతో అబద్ధం ఆడటం అంత మంచిది కాదేమోననిపించింది శ్రీధరరావుకి.

అబద్ధం ఆడటంలోని మంచి చెడులు తప్పొప్పులు వీటి తర్కంలోకి వెళ్ళడం మానేసి, తన ఆలోచనలో స్వార్థం వుందా లేదా అని ప్రశ్నించుకోసాగాడు. ఆ అమ్మాయి అందంగా వుందో లేదో అని చూడ్డంలో స్వార్థం వుందా?

స్వార్థం వుందేమోననిపించసాగింది అతనికి. అయినా చూడాలన్న కోరిక పెరుగుతూనే వుంది. చూసీ - ఒకవేళ ఆ అమ్మాయి అక్కడ పడుకోలేదని తెలిస్తే, ఇంక ఈ ఆలోచనలకి స్వస్తి చెప్పవచ్చు. అలా కాక ఆ అమ్మాయి ఆ గదిలోనే పడుకునున్నా, అందంగా లేదని తెలిస్తే ఆ అమ్మాయికి మరో మగాడంటే భయం వుండేందుకు అవకాశం లేదని సరిపెట్టుకోవచ్చు ఒకవేళ అందంగా వుంటే -

ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం దొరకలేదు శ్రీధరరావుకి.

అయినా లేచి వెళ్ళి చూడాలనిపించింది. ఆ అమ్మాయి ఆ గదిలోనే మెలకువగా వుండి ఏం కావలని అడిగితే తల నొప్పి మందు కావలని అడగవచ్చు.

సుధాకర్ చెప్పనే చెప్పాడు - ఏదన్నా కావల్సి వస్తే మొహమాటం లేకుండా ఆ అమ్మాయిని అడగమని.

ఏం అవసరం కలుగుతుందని సుధాకర్ అనుకుని వుంటాడు? ఏ అవసరమైనా మొహమాట పడవద్దని ఎందుకంత గట్టిగా చెప్పాడు.

సుధాకర్ మాటల్లో కొత్త అర్థాలు కనిపించసాగాయి శ్రీధరరావుకి. సుధాకర్ తమ ఇద్దరినే వదిలేసి ఎందుకు వెళ్ళినట్లు? పట్టణంలో అతనికి రాత్రి పనేముంటుంది?

చుట్టు పక్కల డబ్బు కోసం చిన్న చిన్న పనులు చేస్తామని అన్నాడు. అలాంటి పనయ్యుండవచ్చు. అయితే మాత్రం రాత్రి పూట ఈ మారుమూల గెస్ట్‌హౌస్‌లో భార్యని పరాయి మగాడితో వుండమని వెళ్ళిపోవడం ఆశ్చర్యంగా వుంది. కావాలనే అలా చేశాడేమో ననిపించసాగింది.

తన పెళ్ళయిన కొత్తలో తనెప్పుడయినా ఎక్కడికైనా వెళ్ళాల్సి వస్తే తన తమ్ముడు ఉండేవాడు. తనకి తమ్ముడే అయినా ఇంట్లో తన భార్యకిపరాయి మగాడే. వాళ్ళిద్దరినీ ఇంట్లో వదిలేసి వెళ్తున్నానని తనేనాడూ అనుకోలేదు. అంతేగాదు. తన భార్య ఒక్కత్తే ఉండక్కరలేకుండా తమ్ముడున్నాడని సంతోషించేవాడు.

సుధాకర్ కూడా అలాగే అనుకుని వుండవచ్చు. మామూలుగా ఈ గెస్ట్‌హౌస్‌లో వుండేది వాళ్ళిద్దరే. ఈ రోజు తను వున్నాడు. తను తోడుగా వుంటాడన్న ధైర్యంతోనే తన భార్యని వదిలి పట్టణం వెళ్ళాడేమో సుధాకర్.

ఈ ఊహ నచ్చలేదు శ్రీధరరావుకి. తన తమ్ముడు తనింట్లో వాడు. తను వీళ్ళిద్దరికీ పరాయివాడు. తన తమ్ముడి మీద తనకి నమ్మకం ఉండడానికి వాడి గురించి తనకి బాగా తెలుసు. తన గురించి సుధాకర్‌కి ఏమీ తెలియదు.

సుధాకర్ కావాలనే ఇద్దరినీ ఇంట్లో వుంచేసి వెళ్ళాడు. అంతే కాకుండా తనకేం కావాల్సి వచ్చినా ఆ అమ్మాయిని మొహమాటపడకుండా అడగమన్నాడు.

వారం రోజులుగా భార్యకి దూరంగా వున్న వాడికి రాత్రి కావల్సిందేమిటో తెలియనివాడు కాదు సుధాకర్. అలాగే రాత్రి పూట ఇలాంటి వాతావరణంలో ఓ అమ్మాయిని మొహమాటపడకుండా అడిగేదేమిటో కూడా అతనికి తెలుసు.

సుధాకర్ కావాలనే ఆ అమ్మాయిని ఇంట్లో వుంచి తను వెళ్ళిపోయాడు. తనని అవసరం తీర్చుకోమన్నాడు.

వీళ్ళు ఈ పనిని మామూలుగా చేస్తూండి వుంటారు. అందుకనే ఇంకెవరి కన్నా అద్దెకిస్తున్నారా అంటే సమాధానం చెప్పలేదు సుధాకర్.

ఆ అమ్మాయి సుధాకర్ భార్య అయ్యుండకపోవచ్చును. ఇద్దరూ కలిసి వ్యాపారం చేస్తూండి వుంటారు.

భార్యని పర పురుషులకి అప్పగించి వెళ్ళే భర్తలు సామాన్యంగా వుండరు. అలాగే మరో మగాడుండగా తలుపులు తెరుచుకుని పడుకునే భార్యలు కూడా అరుదుగా వుంటారు.

ఈ అమ్మాయి నిశ్చయంగా పడుపు వృత్తి చేస్తోంది. సుధాకర్ ఆ అమ్మాయికి కష్టమర్స్‌ని తీసుకొస్తూండి వుంటాడు. ఈ పనికి ఈ గెస్ట్‌హౌస్‌ని వాడుకుంటున్నారిద్దరూ.

తను ఆఫీసులో వాడే కాబట్టి, నేరుగా చెప్పలేక, డొంక తిరుగుడుగా చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

అవతలి మనుషుల నడవడిక మీద నైతిక పరమైన జడ్జిమెంట్స్ చేస్తున్నానని అనుకుంటూనే, చేస్తున్నాడు శ్రీధరరావు.

ఆ అమ్మాయి తన కోసం ఆ గదిలో ఎదురు చూస్తూంది వుంటుంది. కొంత సేపటి దాకా తను వెళ్ళకపోతే ఆ అమ్మాయే తన గదిలోకి రావచ్చును.

తనకు తెలియకుండానే ఆ అమ్మాయి కోసం ఎదురు చూడ్డం మొదలుపెట్టాడు శ్రీధరరావు. ఆ అమ్మాయి తప్పకుండా తన గదిలోకి వస్తుందనిపించసాగిందతనికి.

వస్తే ఏం చెయ్యాలా అని ఆలోచించసాగాడతను.

వేశ్యలు, పడుపు కత్తెలు, వెలయాళ్ళు ఇవన్నీ పుస్తకాల్లో మాటలతనికి. నిజంగా వాళ్ళెలాగుంటారో, ఎలా ప్రవర్తిస్తారో తెలియదతనికి.

తెల్లచీర కట్టుకుని, మల్లెపూలు పెట్టుకుని వస్తుందేమో ఆ అమ్మాయి. వచ్చి తనకి ఒంటరిగా పడుకుందుకు భయంగా వుందని తన పక్కన పడుకుంటుందేమో.

శ్రీధరరావుకి తన శోభనం రాత్రి గుర్తొచ్చింది. తన భార్య అలా వచ్చి పడుకోలేదు. ఆలికీ, వెలయాలికీ అదే తేడా అయ్యుంటుంది.

ఆ అమ్మాయి అలా చేస్తే తనేం చెయ్యాలన్న ఆలోచన కలిగింది శ్రీధరరావుకి. తనకి తన జీవితమంతా భార్యతోటే. ఇన్నాళ్ళుగా జీవితాన్ని అలా గడిపాక. ఈ రోజు ఈ అమ్మాయితో గడుపుతాడా? తన భార్య గురించీ, ఆవిడంటే తనకున్న ప్రేమ గురించి చెప్పి పంపించి వెయ్యాలి.

ఇంకా ఆ అమ్మాయి ఎందుకు రావడం లేదనిపించసాగింది శ్రీధరరావుకి.

ఆ ఆలోచనల్లో, ఎదురు చూడ్డంలో సమయం పన్నెండున్నరయింది. అయినా నిద్ర రావడంలేదు. శ్రీధరరావుకి.

ఎంత సేపయినా ఆ అమ్మాయి రాక పోవడం బాగా నిరుత్సాహంగా అనిపించసాగిందతనికి.

అంతకు ముందు రాత్రి కూడా ఇలాంటి బేరం తగిలి నిద్ర లేకుండా వుండి వుంటుంది ఈ అమ్మాయి. అందుకే బాగా నిద్ర పట్టేసి వుంటుంది. మెలకువ రాగానే వస్తుంది అనుకున్నాడు.

ముందు రాత్రి ఇక్కడున్న అదృష్టవంతుడెవ్వరా అని అనుకుని, వాణ్ణి అదృష్టవంతుడని అనుకుంటూ తను కూడా అదృష్టవంతుడే కదా అని అనుకున్నాడు.

తను ఈ కారణంగా అదృష్టవంతుడా? అలా అనుకోవడం కొంచెం చిన్నతనంగా అనిపించింది.

ఇంకో అమ్మాయితో ఓ రాత్రి గడపడం అదృష్టం అవుతుందా? అలాగని చాలా మంది అంటారు. తన స్నేహితుల్లో చాలామంది అలా చెప్తారు. స్వంత భార్యలతో కాక ఇంకెవరన్నా స్త్రీలతో కాలం గడపడం హాయిగా వుంటుందంటారు. తనకి ఆ అనుభవం లేదు.

కొత్త వాటిని అనుభవించడంలో ఎప్పుడూ ఓ థ్రిల్ వుంటుంది. వేసవి కాలం కొండమీద గడపడం కొత్త అనుభవం అనే గదా తను కొండ మీద కొచ్చింది. ఎప్పుడూ వాడే పేస్టులను, సబ్బులను మార్చి కొత్త వాటిని కొనడం ఎందుకు? కొత్త వాటిని అనుభవించాలనే కదా?

ఈ అనుభవం కూడా అలానే చూడవచ్చు నేమో.

ఊరు కాని ఊరులో తనేం చేసినా ఎవ్వరికీ తెలియదు. అసలిక్కడ వున్నానన్న సంగతి కూడా ఎవ్వరికీ చెప్పక్కర్లేదు.

తన భార్యకి తెలిసే అవకాశమే లేదు.

తన భర్త తనతో కాక మరెవ్వరితోనైనా సంబంధం పెట్టుకున్నాడని తెలిస్తే, ఏభార్యా సహించదు. అయినా తను ఈ అమ్మాయితో సంబంధం పెట్టుకోవడం లేదు. అసలు తను ఈ ఊరు మళ్ళీ రాడు. రోజుకో మగాడితో వ్యాపారం చేసే ఈ అమ్మాయికి తనంటే ప్రత్యేకమైన అభిమానం వుండదు. మర్నాటికి తను గుర్తుండడు. ఇది ఓ రాత్రి సంబంధం. అదీ ఆర్థికపరమైన సంబంధం.

ఓ సినిమా చూసినట్లు - అంతే.

శ్రీదరరావు మంచం మీద లేచి కూర్చున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి నేనలాంటి దాన్ని కాదని అనదు. ఓ రాత్రికి రేటింత అని చెప్తుంది. ఎంతయినా వందల్లోనే కానీ, వేలల్లో వుండదు.

ఓ సరదాకీ, ఓ కొత్త అనుభవానికి ఆ మాత్రం జీవితంలో ఓసారి ఖర్చు పెట్టవచ్చు.

ఈ విషయం ఇంకెవ్వరికీ తెలిసే అవకాశం లేదు.

ఈ పరిస్థితి తను కావాలని కల్పించుకున్నది కాదు. తనలా చెయ్యడు కూడా. అనుకోకుండా అన్నీ కలిసి వచ్చాయి. అలా కలిసి వచ్చినప్పుడు అదేంటో చూడ్డంలో తప్పు లేదు.

ఏవన్నా వ్యాధులు అంటుకుంటాయేమో నన్న భయం ఓ క్షణం పాటు కలిగింది. దానికి తగ్గ జాగ్రత్తలు ఆ అమ్మాయి తీసుకుంటూనే వుంటుందనుకుని సర్ది చెప్పుకున్నాడు. ఎలాగైనా ఆ విషయం గురించి ముందే అడిగి తెలుసుకోవచ్చుననుకున్నాడు.

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

లేచి తన గదిలోంచి బయటకి నడవసాగాడు.

అతని అడుగులు నెమ్మదిగా పడుతున్నాయి.

అతనిలో సన్నగా ఒణుకు ప్రారంభమైంది.

ఒళ్ళంతా ఆవిరి కమ్మినట్లవుతోంది.

గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది.

ఆ అమ్మాయి పడుకున్న గది ముందు నిలబడి తెర తీసేందుకు తెర మీద చెయ్యి వేశాడు.

అతనికెందుకో భయం వేసింది.

ఆ పని చెయ్యకూడదనిపించింది.

అక్కడ నిలబడాలని అనిపించలేదు.

తొందరగా నడుచుకుంటూ తన గదిలోకి వెళ్ళి మంచం మీద పడుకున్నాడు.

ఎప్పుడూ చేద్దామని అనుకోని పనిని ఎందుకు చేద్దామనుకున్నాడు? తనలో ఈ ఆలోచన ఎందుకు కలిగింది?

తనలోని మంచితనం చుట్టూ వున్న సమాజంలో మంచి వాడినని పేరు తెచ్చుకోవడం కోసం తను పెంచుకున్నదా?

తనకు తెలియని అమ్మాయితో కొత్త పరిసరాలలో సామాన్యంగా తను చెడ్డదని భావించే పని చెయ్యడానికి తనెలా పూనుకున్నాడు?

ఎవ్వరికీ తెలియదనిపిస్తే తనుఎవరి నన్నా చంపి, ఓ లక్ష రూపాయలు దొంగతనం కూడా చేస్తాడేమో.

తను అనవసరంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

ప్రత్యేకమైన పరిస్థితుల్లో తాత్కాలికమైన చిత్త చాంచల్యం తనను ఆ గదివైపు నడిపింది. అయితే తనలో వున్న నిగ్రహం తనని ఆ గదిలోకి వెళ్ళనీయలేదు. ఆ తెర తీయనియ్యలేదు.

అయితే ఆ సమయంలో కొంత భయం వేసినట్లయిందెందుకో?

ఆ అమ్మాయి లేచి అరుస్తుందనా?

ఈ విషయం తన భార్యకి ఎవరి ద్వారానైనా తెలుస్తుందనా?

ఎయిడ్స్ లాంటిది వస్తుందనా?

ఇవేవీ కావు. తను తనకిష్టం లేని పనిని చేస్తుండడం వల్ల భయం కలిగింది. అందుకే ఆ పనిని చెయ్యలేదు.

చాలాసేపు ఈ ఆలోచనల్లో గడిపాక తెల్లారగట్ల నిద్ర పట్టింది శ్రీధరరావుకి.

మెలకువ వచ్చి టైం చూసేసరికి ఏడు దాటుటోంది.

తొందరగా సామాను సర్దుకుని, సూట్‌కేస్ పట్టుకుని బయల్దేరాడు.

వంటింట్లో శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆ అమ్మాయి లేచి పని చేసుకుంటున్నట్లు.

ఓసారి తొంగి చూద్దామనుకున్నాడు. చెప్పి వెళ్ళవచ్చుననుకున్నాడు. డబ్బు కోసమే గానీ ప్రేమాభిమానాల కోసం బతకని వాళ్ళ మొహాలు చూడక్కర్లేదనుకుని బయల్దేరి బస్టాండువైపు నడిచాడు.

దారిలో సుధాకర్ ఎదురయ్యాడు.

అతనేదో చెప్పేలోగానే "అర్జెంటు పనుంది – వెళ్తున్నా" అని చెప్పి బస్టాండ్‌కి వచ్చేశాడు.

తనొచ్చి బస్సు ఎక్కిస్తానని సుధాకర్ చెప్పినా వినిపించుకోలేదు శ్రీధరరావు.

బస్సు కొండ దిగసాగింది.

శ్రీధరరావు ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు.

ముందు రాత్రి తనలో ఎంత అలజడి కలిగినా తను శారీరకంగా, ఏ తప్పు చెయ్యలేదు. తన మంచితనాన్ని కాపాడుకున్నాడు.

అయితే కొన్ని ప్రశ్నలు అతన్ని వీడడం లేదు.

అసలు తప్పు ఆలోచనలో వుందా? ఆచరణలో వుందా?

ఆలోచనలో చెడూ, ఆచరణలో మంచీ వుండడమే పిరికి తనమా?

వ్యక్తిగతంగా మనుషులకుండే పిరికి తనమే సమాజానికి లాభదాయకమా?

ఎందరో ఇలాంటి వాళ్ళు ఉండబట్టే తనూ, తన భార్యా, తన పిల్లలూ, సుఖంగా వుండగలుగుతున్నారా?

అసలు నిజంగా తప్పొప్పులు లేవా?

ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానాలు తెలియవు శ్రీధరరావుకి.

అసలెవరికన్నా సమాధానం తెలుసో తెలియదో కూడా తెలియదతనికి.

• • •